

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 4 Μαΐου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Ἀριθ. 154—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Αγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000—"Ετησίᾳ δραχ. 30.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα: "Οδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

"Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ,

Υπὸ τοῦ πανιερωτάτου Ἁγίου Προέδρου
ἡμῶν πρώην Φλωρίνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τελευταίως περιήλθεν εἰς γνῶσιν ἡμῶν ἓν ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Μία χαρὰ καὶ μίᾳ εὐχῇ τῆς Ἐκκλησίας», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας». Τὸ ἄρθρον τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον μέρος περιγράφει ὁ συντάκτης, τὴν χαράν, ἣν ἡσθάνθη ἅπαν τὸ ὀρθόδοξον χριστεπώνυμον πλήρωμα διὰ τὴν εὐκτέαν ἀνάρρωσιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυρίου Χριστοφόρου ἐκ τῆς τελευταίας Αὐτοῦ ἀσθενείας, ἐξαίρων ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ἀφ' ἑνὸς τὸν σπουδαῖον ρόλον, ὅνπερ διεδραμάτισε διὰ μέσου τῶν αἰῶνων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὁ περικλής Ἀποστολικὸς θρόνος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν σοβαρότητα, λόγῳ θεολογικῆς μορφώσεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς πείρας, τοῦ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυρίου Χριστοφόρου.

Εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος περιγράφει ὁ συντάκτης τὴν νέαν φάσιν, ἣν ἔλαβε τὸ ἀπὸ 30ετίας σοβοῦν παλααιομερολογιτικὸν ζήτημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατόπιν τῆς μεταπτώσεως δύο ἡγετικῶν στελεχῶν, ἧτοι τοῦ τέως Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρου Χατζῆ, καὶ τοῦ τέως Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου Λιώση ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ νέον τοιοῦτον, καὶ τὴν εἴσοδον τούτων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, γενομένων δεκτῶν μὲ τὸν ἐπισκοπικὸν αὐτῶν βαθμόν, ὃν ἔλαβον οὗτοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν παλααιομερο-

λογιτῶν, ἀναγνωρίζομένου οὕτω τὸ κύρος τῶν χειροτονησάντων αὐτοὺς παλααιομερολογιτῶν Ἀρχιερέων.

Συγχρόνως δὲ ὁ ἀρθρογράφος παροτρύνει καὶ τὸν γράφοντα Ἅγιον πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον Καβουρίδη, τὸν καὶ πρόεδρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν παλααιομερολογιτῶν, ὅπως προσέλθῃ καὶ οὗτος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ἵνα οὕτω ἐκλίπῃ κατὰ τὴν γνώμην του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀρκετὰ ἀπασχολῆσαν Αὐτὴν παλααιομερολογιτικὸν ζήτημα.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν μετástασιν τῶν ὡς ἄνω δύο Ἐπισκόπων ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ νέον τοιοῦτον, σεβόμενος τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν ἐκάστου, διὰ σιγῆς παρέρχομαι τοῦτο, ἀφοῦ οὗτοι κατῴρθωσαν νὰ πείσωσι τὴν συνειδήσιν των, ὅτι ἡ πρᾶξις των αὕτη δὲν θίγει οὔτε τὴν προσωπικὴν των ἀξιότητα, ἀλλ' οὔτε καὶ προξενεῖ σκάνδαλον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, μὴ ἀνεχομένων παλιμβουλίας καὶ παλινωδίας τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας, ὡς εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς Αἱς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιερωθὲν πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀποτελεῖ ἓνα ἐνωτικὸν κρῖνον ἀπασῶν τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν ἀλάνθαστον πυξίδα τῆς ὀρθοδόξου θείας λατρείας καὶ τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς παροτρύνσεως, ἣν ἀπευθύνει ὁ συντάκτης καὶ εἰς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, ὅπως προσέλθω καὶ ἐγώ, γνωσι-

μαχῶν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ἔχω νὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτὸν τὰ ἐπόμενα:

Πρὸ παντὸς εὐχαριστῶ τὸν συντάκτην διὰ τὰς λίαν εὐμενεῖς κρίσεις, ἅς εὐηρεστήθη οὗτος ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς ἀγαθοπροαιρέτου καρδίας νὰ ἐξεγέγκῃ περὶ τῶν ταπεινῶν ὑπηρεσιῶν μου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος κατὰ τὴν 40ετῇ Ἀρχιερατικὴν σταδιοδρομίαν μου, μὴ ἐπιτελέσαντος, παρὰ τὸ καθήκον μου πρὸς τὴν πνευματικῶς γειναμένην, καὶ μετὰ ζειδωρὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας θρεψαμένην με φιλόστοργον Μητέρα Ἐκκλησίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συντάκτης, γνώστης ὢν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ ἡμερολόγιον ἀποφάσεων τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων (1583, 1593) ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ Ἱεροσολύμων τοῦ Β' τοῦ ἐπιλεγομένου Τρανοῦ, ἐν αἷς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐχαρακτηρίσθη «ὡς καινοτομία τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ἐπιμελῶς ἀπέφυγε νὰ θέλῃ τοῦτο, διὰ τοῦτο ἐπέχομεν καὶ ἡμεῖς νὰ τονίσωμεν ὅποιαν ἐννοίαν καὶ σημασίαν ἐνέχει τοῦτο διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Διὸ καὶ ἡ ἀπάντησις ἡμῶν θὰ περιορισθῇ εἰς δύο σημεῖα, πρῶτον, ἂν δύναιμι νὰ ἱκανοποιήσω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνθεῖσαν ἐκκλησίαν, ὅπως προσέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, καὶ δεύτερον, ἂν ἡ προσέλευσις καὶ ἐμοῦ εἰς τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ κύρους καὶ τοῦ συμφέροντος Αὐτῆς.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον, διαβεβαίω τὸν καλοπρόθυμον συντάκτην, ὅτι πάνυ προθύμως θὰ ἔσπευδον νὰ ἱκανοποιήσω τὴν πρὸς με ἀγαθοπροαιρέτον παρότρυνσιν Αὐτοῦ, ἂν ἠδύνατο οὗτος νὰ με πείσῃ, ὅτι ἡ στάσις, ἣν τηρῶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἀντίκειται πρὸς τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τοῦ Ἀρχιερέως, οὐ πρῶτιστον καὶ ἀπερίσπαστον καθήκον τυγχάνει, ὅπως σέβηται καὶ τηρῇ τὸς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνες, καὶ τὰς ἀποφάσεις πανορθόδοξων Συνόδων διὰ τὴν ἀναλλοίωτον τήρησιν τῶν ὁποίων δίδει οὗτος διὰ ζώσης φωνῆς ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ἕνορκον οὕτως εἰπεῖν διαβεβαίωσιν κατὰ τὴν χειροτονίαν καὶ ἀνύψωσιν αὐτοῦ εἰς τὸ ὑψηλὸν Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα.

Ἄλλως μοὶ εἶνε ὅλως ἀδύνατον νῦν, ὅτε εὐρίσκομαι ἐπὶ τὸ τέλος τῆς Ἀρχιερατικῆς σταδιοδρομίας μου νὰ προσχωρήσω εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ νὰ παραβῶ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνες, καὶ ἀποφάσεις πανορθόδοξων Συνόδων παρὰ τὴν θρησκευτικὴν συνειδήσιν μου, ἥτις τυγχάνει δι' ἕκαστον πιστὸν ἢ πολυτιμωτέρα καὶ ἱερωτέρα δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ, ἣν ὀφείλω νὰ παραδῶσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἀκεραίαν καὶ ἀκαινοτόμητον εἰς τὸν θεῖον Δωρητὴν. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν ὁ

ἀπευθύνων εἰς ἐμὲ τὴν παρότρυνσιν, ὅπως προσχωρήσω εἰς τὸν Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἠδύνατο νὰ με πείσῃ διὰ κανονικῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν συνειδήσιν τὸ πατριὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον εὐρίσκονται ἐν πλάνῃ ὅποτε οὐ μόνον θὰ ἱκανοποιήσιν τὴν φιλικὴν παρότρυνσιν οὗτοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ τῷ ὠφείλων μεγίστην χάριν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Πλὴν τοῦτο κατ' ἐμὲ, ταπεινὸν Κριτὴν, τυγχάνει ἀδύνατον, διότι τὸ νὰ διίσχυρισθῇ τις, ὅτι πλανᾶται κατὰ συνειδήσιν ὁ ἀκολουθῶν τὸ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου Καθιερωθέν, καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μετὰ ταῦτα τοιούτων καὶ τῆς αἰωνοβίου πράξεως κυρωθέν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, τοῦτο εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ πιστεῦθῃ οὗτος καὶ νὰ ὁμολογῇ, ὅτι ἅπαντα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τηροῦσα ἐπὶ αἰῶνας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον εὐρίσκετο ἐν πλάνῃ, ὅπερ ψευδὲς καὶ ἀπαράδεκτον. Καὶ τοῦτο διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δικαιούνται αἱ αἱρετικαὶ καὶ κακὸδοξοὶ Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως, αἱ ἀκολουθοῦσαι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτῶν, νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἡ Εὐαγγελικὴ ρῆσις τοῦ Χριστοῦ, «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀπαντήσεως. Ὅσον δ' ὀφρὸς τὸ δεύτερον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἀρθρογράφου, ὅτι ἡ προσέλευσις καὶ ἐμοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας θὰ ὠφελήσῃ αὐτήν, καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παντελεῖαν ἀπόσβεσιν τοῦ παλ)γιτικοῦ ζητήματος, λέγομεν τὸ ἐξῆς. Κατ' ἀρχὴν ἡ προσχώρησις αὕτη δι' ἐμὲ εἶνε ἀδύνατος δι' οὓς λόγους ἐξέθηκα ἐν τοῖς προηγουμένοις. Ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τοὺς κωλύοντάς με, κἂν τι γένηται, νὰ προσχωρήσω εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, προστίθεται καὶ ἡ πεποίησίς μου, ὅτι ἡ τυχὸν προσχώρησίς μου, παλινωδοῦντος, εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὅχι μόνον δὲν θὰ ὠφελήσῃ τὴν κρατούσαν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ θὰ βλάβῃ αὐτήν. Καὶ τοῦτο, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ὑπὸ τὴν ἐμὴν ποιμαντορικὴν κηδεμονίαν διατελῶν, καὶ συγκρατούμενος εἰς τὰ πλαίσια τῶν κανόνων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ νομιμότητος παλαιοημερολογητικὸς κόσμος θὰ μείνῃ καὶ πάλιν πιστὸς εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἡμερολογιακὸν καθεστὼς ὅπως ἔμεινε καὶ μετὰ τὴν λιποταξίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἀγῶνος τῶν Ἀρχιερέων Ἀγίων Ζακύνθου, Χριστιανουπόλεως, καὶ Διαυλείας.

Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ πλέον καὶ ὁ φόβος, μήπως ὁ ὀρθοφρονὼν οὗτος παλαιοημερολογητικὸς κόσμος, μένων ἄνευ ποιμαντορικῆς κηδεμονίας, ζητήσῃ τοιαύτην ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς γυναικείας Μονῆς τῆς Κερατέας, τοὺς ἀντικανονικῶς χειρονονηθέντας ὑπὸ τοῦ ἀποβιώσαντος

Πρῶτον λοιπὸν ἐπιτακτικὸν καθήκον μας εἶναι ἡ ἀνθρώπις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνασφάλωσις τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου της. Νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀνεκτιμήτους θη-

σαντοῦς τῶν Πατέρων καὶ νὰ τὴν ἐμπλουτίσωμε μὲ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Πίστεως.

Νὰ λοιπὸν ποίον εἶναι τὸ πρωταρχικὸν καθήκον κάθε ὀρθοδόξου Ἑλληνοῦ. Τὸ καθήκον κάθε χριστιανοῦ ποὺ πολεῖ διὰ τὸ θλιβερόν κατάντημα τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ τῆς διχασμένης Ἐκκλησίας εἶναι νὰ βοηθήσῃ προσωπικῶς ὁ ἴδιος, ὅσον δύναται καὶ ὅπως δύναται διὰ νὰ ἐνωθῇ ἡ Ἐκκλησία.

Αὐτὴν ὅμως τὴν ἐπιταγὴν καλοῦνται νὰ τὴν κάμουν σημαίαν καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς των οἱ Ἕλληνες ἐκείνοι οἵτινες τριάντα δλόκληρα χρόνια ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρανομίας τοῦ μεγίστου ἐθνικοθρησκευτικοῦ κινδύνου. Δι' αὐτοὺς οἱ ὅποιοι ἔμειναν σταθεροὶ καὶ ἀνύστακοι φρουροὶ ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐπάλξεων, ὁ λόγος αὐτὸς σήμερον εἰς μία κρίσιμον καμπὴν τῆς ἱστορίας γενικῶς, δὲν εἶναι ἀπλοῦς λόγος ποὺ προσρίζεται νὰ πέσῃ εἰς τὸ κενόν. Εἶναι προσαγῇ, ὑπερβατικὸν καθήκον, ἀνάγκη ἀμεσος ποὺ ἐξέρχεται σὰν στεναγμὸς ἀπὸ τὴν ταιλαιπορημένην ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ ζητεῖ δικαίωσιν.

Ἀδελφοί. Ποτὲ ἴσως δὲν ἐξηγήθη ἀπὸ ἡμᾶς ὅλους καὶ ἀπὸ τὸν καθέναν ἰδιαιτέρως μεγαλειτέρα αὐτοῦ σία ἀπὸ αὐτὴν ποὺ χρειάζεται σήμερα διὰ νὰ ἀναχαίτσωμεν τοὺς σκοτεινοὺς ὄγκους τοῦ ἐπερχομένου

μηδενισμοῦ ἀντιτάσσωντες τὴν πίσιν μας. Ποτὲ ἴσως δὲν ἐχρειάσθη μεγαλειτέρα αὐτοθυσία διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον τῶν παραχαρακτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐναντίον τῶν κιβδηλοποιῶν αὐτῶν οἵτινες ἐδῶ καὶ τρεῖς δεκαετηρίδας ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν καινοφανεῖς καὶ ψευδεῖς θρησκευτικὰς ἀξίας. Ὁ ἀγὼν εἶναι τραχὺς καὶ ἴσως ἀδυσώπητος. Θὰ χρειασθῇ νὰ ἀγωνισθῶμεν μὲ τὸν λόγον, νὰ διαφωτίσωμεν, νὰ πείσωμεν, νὰ ἀποκαλύψωμεν ποῦ μᾶς ὡδεῖ ἡ τακτικὴ τῶν ἀλλεπαλλήλων θρησκευτικῶν νεωτερισμῶν, καὶ ἡ ἐξοντωτικὴ μανία μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζουν τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ πιστοὺς στρατιώτας τοῦ Κυρίου. Νὰ ἀξιώσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἐνωθῇ τὸ ἔθνος, νὰ ἀπαιτήσωμεν τὸ ἐξοστρακισμόν τοῦ παπικοῦ πνεύματος ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ νὰ ἀνατεῖλουν καλλίτεροι ἡμέραι εἰς τὸν χειμαζόμενον ἐλληνικὸν λαόν.

Ἡ ἀποτελεσματικότης ὅμως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ θὰ ἐξαρθῇ καὶ ἀπὸ τὴν μεθοδικότητα καὶ τὴν ὀργανωμένην συγκρότησιν τοῦ ὀρθοδόξου μετώπου. Διεσπασμένα δύναμεις καὶ ἀνοργάνωτοι ὁμάδες χριστιανῶν ὅπως δυστυχῶς ἐγίνετο μέχρι σήμερον προσρίζονται νὰ χαθοῦν. Μόνον ἡ συγκρότησις ἐνὸς ἐνιαίου μετώπου ἐξατρωμέου καὶ φωτισμένου ἀμέ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Ἡ μεγαλειώδης πομπὴ τῶν Θεοφανείων τοῦ 1951, ἡ τελευταία ἔξαρχος τοῦ ὀρθοδόξου χειμάρρου, κατέρχεται εἰς τὸν τόπον τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀμέτρητα πλήθη φλογερῶν ὑπερμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμπνεόμενα καὶ χειραγωγούμενα ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς Χριστιανικῆς ἰδέας, συνοδεύουν μὲ δέος τὴν πομπὴν τοῦ ἱερατείου των. Ναυτικά ἀγῆματα ὡς τιμητικὴ συμπαραστάσις τοῦ κράτους τονίζουν διὰ τῆς παρουσίας των τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ πέλαγος πτερουγίζει ὁ οἴστρος τῶν ἐθνικῶν αἰσθημάτων καὶ ἀκούεται τὸ πολυφωνικὸν ᾄσμα τῆς εὐτυχισμένης Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Σεβαστοὶ κ. κ. Ὑπουργοί,

Εἰς τὴν θέλησίν σας εἶναι κατασταλῇ ὁ τυφὸν τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ ποὺ ἐρήμωσε τὰς συνειδήσεις μας, καὶ

νὰ ἀποσυρθῇ ἡ τρομακτικὴ νύξ τῆς ἀβύσσου ποὺ πλανᾶται ἐφιαλτικῶς εἰς ὅλην τὴν χώραν.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς ποὺ ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ πεθάνῃ εἰς ἰδίαν γῆν.

σως ἀπὸ τὸν ἀκατάβλητον φάρον τῆς Ὁρθοδοξίας τὸν Πανιερώτατον Ἅγιον Πρόεδρον ἡμῶν κ. Χρυσόστομον, θὰ ἐξασφάλισιν σαφῆναι ἀρχὸν ὁμαλὴν πορείαν καὶ παλινόρθωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

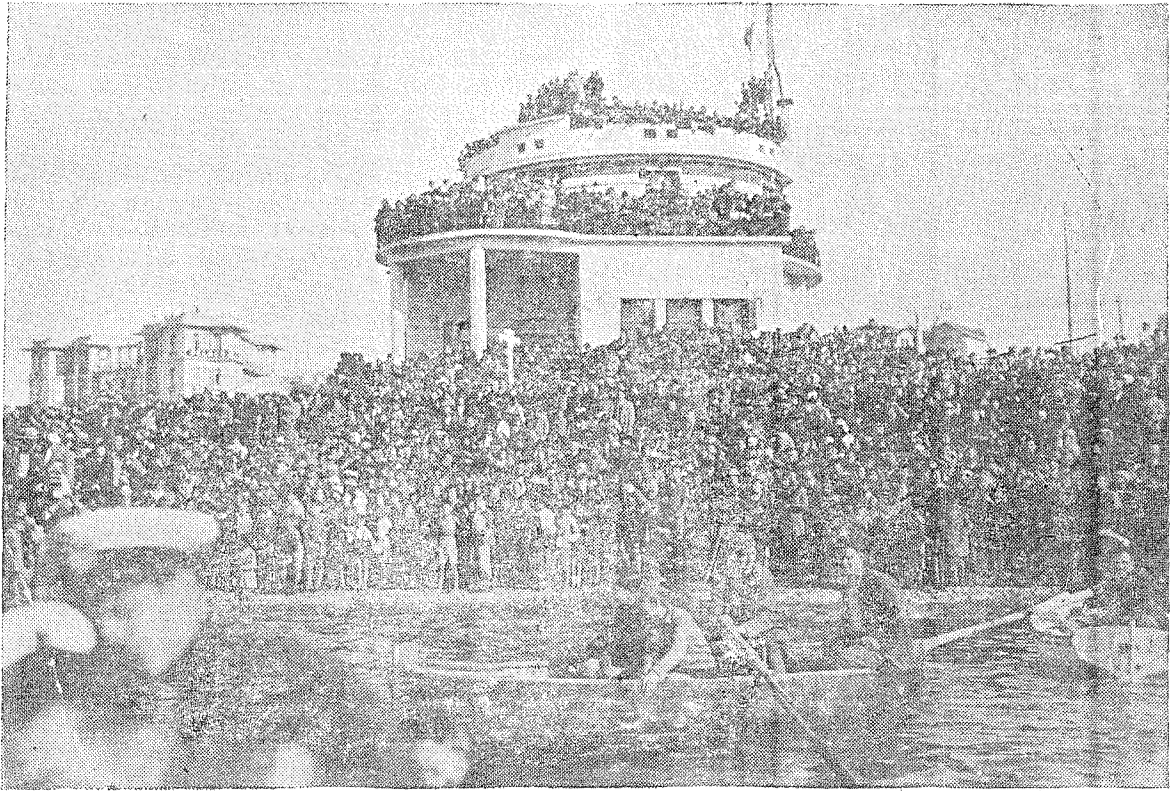
Ἀδελφοί. Εἰς ὅποιαν γωνίᾳ τῆς γῆς καὶ ἂν εὐρίσκεσθε, παλαιομερολογῖται καὶ νεοημερολογῖται σκεφθεῖτε τὸ χρέος σας ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ βοηθεῖσθε μὲ τὴν προσωπικὴν σας συμβολὴν τὴν θεῖαν ἀρχὴν τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Σκεφθεῖτε ὅτι ἐπαναφορὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν παλαιὰν της ἐνότητα, σημαίνει ἐνότητα τοῦ ἔθνους,

σημαίνει ἐξοστρακισμόν τοῦ χάους, ἐξομαλισμὸν καὶ ἀνακούφισιν τῆς δυσκόλου ἐθνικῆς πορείας. Μὴν ὑποτιμᾶτε τὰς δυνάμεις σας καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά τῆς πίστεως ἐνὸς καλοῦ χριστιανοῦ ἢ ὁποῖα δύναται νὰ ἀποτελῇ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸν κινητήριον μοχλὸν τῆς ἱστορίας.

Στρέψατε τὰ βλέμματα πρὸς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ ἀντλήσεται θάρρος καὶ ἀτενίσατε τὸ μέλλον *Sud specialis aeternitatis*

Αἱ συνθῆκαι εἶναι ὑπερώρητοι διὰ τὴν παλαιοροίαν τῶν πνευμάτων πρὸς τὰς αἰωνίας ζωοδότρας πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Κύριοι Ὑπουργοί, Παρόντες! Εἴμεθα οἱ μυριάδες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοὺς καιροὺς ποὺ ἡ εὐνομούμενη Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐσέβετο καὶ ἐτίμα τὴν ὑψίστην ἀρχὴν τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας. Τὰ στόματα τῆς λαοθαλάσσης αὐτῆς στέλλουν τὰς οὐρανομήκεις φωνὰς τῶν πρὸς τὰς συνειδήσεις σας ἀπαιτοῦντα ἐλευθερίαν, δικαίωσιν καὶ ἀξιοποίησιν τῶν θυσιῶν ποὺ ὑπεβλήθησαν δι' ὑμᾶς Κοι' Ὑπουργοί. Ἀπωθήσατε τοὺς νεκροθάπτας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ λυτρώσατε τὸν δεσμώτη λαόν Σας ἀπὸ τὸ στυγνὸν κάτεργον τοῦ Θρησκευτικοῦ καταναγκασμοῦ.

Μὴν ἁμαυρῶντε τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, ποδοπατοῦντες τὰς ἱερὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐλ-νοχριστιανικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ σπαράσσοντες τὴν ἀγιότητα τῶν αἰώνιων παραδόσεων.

Ἀναστυλώσατε τὸ ἐθνικὸν κλέος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀποδίδοντες εἰς ἡμᾶς, τὰς μυριάδας τοῦ παλαιομερολογιτικοῦ κόσμου τοὺς ἀρπαγέντας θυσιαροὺς τῆς πίστεως: Τοὺς Ἱερεῖς μας καὶ τοὺς Ναοὺς.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ

Δὲν θὰ παύσωμεν νὰ βροντοφωνῶμεν τὸ δίκαιον μας καὶ νὰ στηλιτεύωμεν τὴν ἀδικίαν ἣτις γίνεται εἰς βάρος μας, μέχρις ὅτου ἡ Κυβέρνησις μᾶς παραχωρήσῃ τὰ ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀπορρόντου δικαιώματά μας.

Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ ταῦτα ὀφείλει βεβαίως νὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ νὰ μὴ κρίνῃ μονομερῶς τὰ πράγματα στηριζομένη εἰς τὰς σοφιστίας τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας διότι τοιαύτη κρίσις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι οὔτε ἀμερόλητος οὔτε δικαία.

Ὁφείλειν ἡ Κυβέρνησις προτοῦ ἀποδεχθεῖ νὰ συνελθῇ τὸν ἐναντίον μας διωγμὸν ν' ἀκούσῃ καὶ ἡμᾶς ἀπολογουμένους ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τότε θὰ ἡδύνατο νὰ σχηματίσῃ ὀρθὴν κρίσιν, καὶ ἂν ἄλλοι λόγοι ἀγνωστοὶ εἰς ἡμᾶς δὲν τὴν ἐκώλυον ν' ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον εἰς οὗς ἀνήκει, ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν ἣς δικαιούμεθα καὶ τὴν ὁποίαν μᾶς στερεῖ χωρὶς νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀντισυνταγματικὴν ταύτην πράξιν της.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν στηρίζεται ἡ Κυβέρνησις, ὅχι τὸσον εἰς τὴν δυνάμιν της ἀλλ' εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡμεῖς δὲν θὰ θελήσωμεν νὰ ἐκβιάσωμεν αὐτὴν ἀπαιτοῦντες τὸ δίκαιόν μας, ἀντιτάσσοντες εἰς τὴν βίαν τὴν ὁποίαν μετέρχεται—στραγγαλίζουσα τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μας—τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τοῦ δικαίου μας, δὲν πρέπει νὰ ἐξαντλή τὸ ἡθικὸν Κεφάλαιον τὸ ὁποῖον ἔχει παρὰ τὸ πλευρόν της, διότι κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει ὅριον ἀντοχῆς τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἡ ἀπόγνωσις εἰς τὴν ὁποίαν καταλήγει ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ δίκαιόν του, τὸν ὠθεῖ εἰς πράξεις εἰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ κατέφρευγεν, ἂν δὲν εἶχεν ἐξαντλήσει ὅλα τὰ μέσα τῆς νομίμου ἀμύνης κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας.

Τί λοιπὸν προσδοκᾷ ἡ Κυβέρνησις διὰ τῆς σιωπῆς της; Νὰ μᾶς ἐξαντλήσῃ ψυχικῶς διὰ νὰ παρατητῶμεν τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν;

Τὴν διαβεβαιοῦμεν ὅτι ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι νὰ πῶσι τὸ ποτήριον τῆς θλίψεως τὸ ὁποῖον τοῖς προσφέρεται μέχρι πυθμένος, καὶ νὰ θυσιάσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν φοβοῦνται, οὐδ' ἀποκάμουν, ἀλλὰ πολεμοῦν διὰ τὴν ἰδεολογίαν των.

Ἀς σκεφθῇ ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις ὅτι χιλιάδες πολιτῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀπαιφνῶν ἐθνικῶν φρονημάτων ἀσκοῦν τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύτῳ διότι δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὰς θελήσεις τῆς Καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἂν τὸ νομίζῃ ἐποικοδομητικὸν δι' ἑαυτὴν ν' ἀναβιώσουν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν της οἱ διωγμοὶ τῶν παλαιῶν Αὐτοκρατόρων, ἃς ἐξακολουθήσῃ ν' ἀνέχεται τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν.

Προτοῦ ὅμως ἀποφασίσει, ἃς σκεφθῇ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ της, ἃς ἀναμετρήσῃ τὰς εὐθύνas της ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας, καὶ ἃς μὴ κρίνῃ μὲ δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά, καλύπτουσα

τὰς παρανομίας παρανόμων Ἱεραρχῶν, καὶ διώκουσα χιλιάδας ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς Δημοκρατικῆς Ἑλλάδος διότι δὲν θέλουν νὰ παραβιάσουν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των.

Τί ὀφελεῖ λοιπὸν τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν μας, καὶ ποίους ἐξυπηρετεῖ ὁ ἀπηνῆς διωγμὸς μας ὅταν οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν κατὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μας;

Εὐρίσκονται ἐν πλάνῃ ἀναφωνεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ νὰ δικαιολογῇ τὸν διωγμὸν μας.

Ἀλλ' ἂν ὑπάρχουν ἀφελεῖς πιστεύοντες ὡς πλάνην τὸ πατροπαράδοτον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συμμεριζόμενος τὴν γνώμην ταύτην τῶν ἀφελῶν, σφάλλει ἐν ἐπιγνώσει διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς κατέχουσα τὴν Ἀλήθειαν οὐδέποτε ἐπλανήθη καὶ ἐπομένως ἀκολουθήσασα τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἐπὶ 19 αἰῶνας δὲν ἐπλανήτο ὅπως δὲν πλανῶνται καὶ οἱ ἐξακολουθοῦντες τὴν Ἱερὰν τοῦ Ἡμερολογίου παράδοσιν Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι καὶ αἱ μετ' αὐτῶν συμβαδίζουσαι Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως, ἀλλ' ἐπλανήθησαν καὶ πλανῶνται οἱ ἀπεμπολήσαντες τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ ἀκολουθήσαντες τὴν καινοτομίαν τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἵτις ἐς διὰ νὰ καλύψουν τὸ φοβερὸν ἐγκλήμα των ἔπεισαν τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν διωγμὸν τῶν ἐχομένων στερεῶς τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεως.

Παραπονούμεθα βεβαίως καὶ λυπούμεθα συνάμα διότι δι' ἡμᾶς εὐρίσκονται δικαιολογίαι τοῦ διωγμοῦ μας, πότε ἡ πλάνη μας! καὶ πότε αἱ Κερατεῖαι διότι συγκεκριμένως οὐδὲν ἔχουν νὰ μᾶς κατηγορήσουν.

Διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὅμως Ἀθηνῶν καὶ τοὺς συνεργάτας του διατὶ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον; διατὶ δὲν ἐπεμβαίνει ἡ Κυβέρνησις καὶ δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν νὰ πληρώσῃ τὴν Μητροπολιτικὴν ἔδραν Ἰωαννίνων συμμετέχουσα οὕτω εἰς τὴν παράβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ διατὶ δὲν ζητεῖ λογαριασμὸν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὁ κόσμος πῶς διετέθησαν τὰ ποσὰ ἅτινα εἰσπράχθησαν ἐκ τοῦ ἐράνου ὁ ὁποῖος διενεργήθη διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστραφέντων Ἱερῶν Ναῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συμμοριτοπολέμου;

Εἶναι Δικαιοσύνη, εἶναι Ἰσότης, ζῶμεν ὑπὸ Δημοκρατίαν, ὅταν βλέπομεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀσκοῦντα ὑπερκυβερνήσιν καὶ τὴν ἐκλεγείσαν διὰ συντριπτικῆς πλειοψηφίας Κυβέρνησιν νὰ ὑποτάσσει εἰς τὰς θελήσεις ἐκείνων οἵτινες εἶναι Λοσίλογοι διὰ τὸ κατάντημα εἰς τὸ ὁποῖον ἔφεραν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν αὐτῇ κατάστασιν νὰ διαβάζωμεν εἰς τὸν τύπον ἐπικρίσεις οὐχὶ ἡμετέρων ἀλλ' Ἀρχιερέως ἀνήκοντος εἰς τὴν δύναμιν τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ προκαθήμενου ὅστις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ γράφοντος δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ὑφισταμένη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατάστασις καὶ ζητεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ νέας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ περισώσῃ τὸ

ΓΗΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΜΗ ΔΕΙΛΙΑΤΕ

ΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ συγκίνησις καὶ ὁ κραδασμὸς ποῦ ἐπικρατεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλῶν καὶ τιμίων χριστιανῶν διὰ τὸ μέγιστον γεγονός τοῦ διωγμοῦ, γίνεται θρήνος, ἔλεγξιον καὶ ποίημα εἰς τὰ στόματα καὶ τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ. Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἓν στιχούργημα τοῦ ὁποίου ὁ αὐθόρμητος καὶ πηγαῖος χαρακτὴρ του φανερώσει τὴν συγκίνησιν ποῦ κατέχει τὰς λαϊκὰς συνειδήσεις.

Εἴμαστε ἡμεῖς οἱ θεῖοι κληρονόμοι
δὲν εἶν' ἐγωισμός· εἶναι τιμὴ.
Βαδίζουμε στὸ φῶς καὶ στὴν γαλήνη
κρατᾶμε τὴν πίστι τὴν ἀληθινή

Τὰ Δόγματα κ' ἅγια. Παραδόσεις
εἶναι γιὰ μᾶς μέγας θησαυρὸς
τιμὴ καὶ δόξα εἶναι τῶν Πατέρων
ποῦ ἐμβληματὶ τὼν ἡμετέρων ὁ Σταυρός.

Ἐδόξασαν τὴν Πίστι τὴν ἁγία,
νέφος Μαρτύρων κ' Ὁμολογητῶν.
Ἐπὶ Συνόδων ἡ σεπτὴ Χορεία
τιμὴ καὶ δόξα ὅλων τῶν πιστῶν.

Γνησιορθόδοξοι μὴ δειλιάτε
στὶς ἀπειλές, στοὺς διωγμοὺς
μοιάζουν με κύματα ποῦ σπάζουν
καὶ διαλύουν εἰς ἀφρούς.

Γνησιορθόδοξοι μὴ δηλιάτε
βαδίζετε με θάρρος πάντα ἔμπροσ
μὲ τὸν Σταυρὸ στὸ χέρι ὁ καθένας
ὁ πρωτοπόρος εἶναι ὁ Χριστός.

Εἴμεθα ἡμεῖς τὸ πλήρωμα κ' οἱ ναῖτες
μιάς ἄλλης Κιβωτοῦ πνευματικῆς
ποῦ ἔχει τὸν Χριστὸ γιὰ Κυβερνήτη
καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὸ λιμάνι τῆς ζωῆς.

Εἴμεθα ἡμεῖς οἱ θεῖοι κληρονόμοι
δὲν εἶν' ἐγωισμός· εἶναι τιμὴ
βαδίζουμε στὰ ἴχνη τῶν Πατέρων
κρατᾶμε Πίστι τὴν ἀληθινή.

Μαριανθούλα Ἐβδουμάκι

κύρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτρέπουσα τὴν Δικτατορικὴν Αἰοίκησιν τῆς ὑφισταμένης σήμερον κλίμας ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν; Δὲν τὰ βλέπει λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις καὶ δὲν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν τὸν ἀφηνιάσαντα Ἀρχιεπίσκοπον; τί περιμένει καὶ τί προσδοκᾷ ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκκαθαρίσεως; Νὰ θρηνησωμεν ὅλοι ἐπὶ τῶν ἐρεπίπων τῆς Ἐκκλησίας; ἢ ν' αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχόντων ἐλαστικὴν συνείδησιν εἰς ὄφελος τῶν διαφορῶν Προπαγανδῶν;

Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἃς ἐνδιαφεροθῇ ἡ Κυβέρνησις ἐφ' ὅσον εἶναι καιρὸς καὶ διὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἃς δώσῃ μίαν λύσιν. Καὶ ἡ χειροτέρα τοιαύτη θα εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν ἥτις μοιραίως ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ διὰ τὴν ἀνόρθωσιν της θὰ χρειασθοῦν σκληρὰ μέτρα· τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ ληφθοῦν μίαν ἡμέραν ὅταν ἐκλείψῃ

Ἡ Σατανικὴ μέγγενη τοῦ διωγμοῦ ποῦ μᾶς πιέζει ἀσφυκτικῶς δυστυχῶς δὲν μᾶς ἀφίνει οὔτε χρόνον οὔτε καὶ χώρον νὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὰ τρέχοντα ζητήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, τελευταῖον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἴδρις τοῦ Βουλγαρικοῦ Πατριαρχείου. Πολὺ ἐσχολιάσθη τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ πολλὺς τεχνητὸς θόρυβος ἐξαπελύθη, ὥστε νὰ γίνῃ καὶ ἀντικείμενον ἐκμεταλεύσεως ἀπὸ ὅσους εἶχον συμφέρον. καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πεζοδρομίου, τῶν ἀνευθύνων ἀρθρογράφων τῶν ἐφημερίδων.

Ποῖα λοιπὸν εἶναι ἡ ἀλήθεια γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Καὶ κατὰ πρῶτον ἡ νέα αὐτὴ κίνησις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔχει πολιτικὰ ἐλατήρια; Ἡμεῖς τὰ ἀγνοοῦμεν αὐτὰ καὶ θὰ τὰ ἀγνοοῦσαμε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα βέβαιοι περὶ αὐτῶν, θὰ κρίνωμεν δὲ τὴν πράξιν μετὰ Ἐκκλησιαστικὰ καὶ μόνον μέτρα. Καὶ τοῦτο μολοντὶ τὸν τελευταῖον κηρὸν εἶναι ἀρκετὰ διαδεδομένη ἡ ἀντίληψις ὅτι πρέπει κάτω ἀπὸ τὰς ἐνεργείας καθ' Ἐκκλησίας νὰ ἀναζητῶμεν ξένους ὑποκινητάς. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ἐκείνων τῶν Ἐκκλησιῶν αἵτινες ἀνεκάλυψαν τὰ πολιτικὰ ἐλατήρια εἰς τὴν πρόσφατον κίνησιν τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς λοιπὸν πλευρᾶς χαρακτηρίζεται ὡς Ἐκκλησιαστικὸν πραξικόπημα ἡ ἴδρις τοῦ Πατριαρχείου Σόφιας καὶ τοιοῦτοτρόπως διαπραττεται μιὰ ἀνακολουθία ἡ ὁποία δὲν μένει χωρὶς συνεπείας. Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως τὸ ὁποῖον πρῶτος τὸ ἐστῆσε εἰς τὴν ἀρνητικὴν αὐτὴν στάσιν λησμονεῖ ὅτι καὶ ἄλλαι σλαβικαὶ Ἐκκλησίαι προέβησαν εἰς παρομοίαν πράξιν τὰς ὁποίας ὁμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀνεγνώρισε de facto. Πῶς λοιπὸν ἔρχεται σήμερον διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν ν' ἀποφανθῇ ἀνακολούθως καὶ ἀντιπατικῶς καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κρίνει τὰ πράγματα ἔμπαθ' καὶ μονοπλεύρως;

Ἐπειτα τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι τηρεῖ ἀπαρασλεύτως τοὺς θησαυροὺς τῆς πίστεως διὰ ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁμοίαν διαγωγὴν;

Ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογῖται χωρὶς νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ἀπλουστευμένα, καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν βαθυτάτην τὴν αἴσθησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρανομιῶν, ποῦ ὁδηγοῦν μοιραίως εἰς τὴν διάσπασιν καὶ τὴν χρεωκοπίαν, τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἀνάγκη διὰ τὴν σύγκλησιν μιᾶς πανορθόδοξου Συνόδου κατέστη σήμερον ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐπιτακτικὴ καὶ ἀναγκασία διὰ νὰ συζητηθοῦν εἰς τὸ φῶς τῆς κατανόησεως καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅλα τὰ ἀκανθώδη προβλήματα καὶ νὰ δοθοῦν λύσεις ἰσοδύναμοι μετὰ τὰς ἀναλόγους τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων πρὸς δόξαν τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

ὁ δημιουργὸς τῶν ἀνωμαλιῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν θελήσῃ τώρα νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκκαθαρίσεως.

Ἀλέξ. Σταυριανὸς
Π. Α. Μπενῆ—Ψάλτης

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ κυβέρνησις ἄς προσέξῃ

Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ καταφθάνουν ἀνθρώποι ἀντίγραφα τηλεγραφημάτων καὶ ὑπομνημάτων διαμαρτυριῶν μὲ τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς πάσης τῆς χώρας ἐκφράζει τὴν ἀγανάκτησίν του πρὸς τοὺς Βουλευτάς, Ὑπουργούς καὶ τὴν Κυβέρνησιν. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀρμόδιων πιστεύουν ὅτι ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἔχει συνέχειαν ὑποτιμῶν τὸ ἀλάνθαστον ζῆτῆριον τῆς λογικῆς του, καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁ λαὸς ποὺ δὲν λησμονεῖ τὸν στίχον τοῦ Ἑθνικοῦ μας ποιητοῦ ὅτι δὲν εἰν' εὐκόλες αἱ θύρες ὅταν ἡ χρεὶα τὰς κουραταί, σημειῶναι καὶ σφριγομετρά καὶ τὸν ἐλάχιστον ψίδυρον καὶ ἀναμένει τὴν ὥραν νὰ ἀποδῶσῃ εἰς ἕκαστον τὸ ὀφειλόμενον.

Ἄν δὲν τρομάζουν μὲ τὴν ὁγμὴν του ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ ποδοπατοῦν τὴν ἱεράν του πίστιν, ἄς συνεχίσουν τὸ ἄχαρον ἔργον τοῦ τομῶρχου. Ἐχει ὁ καιρὸς γυρίσματα καὶ ὁ χρόνος ἐβδομάδες.

Τὸ ἀπόστημα

Τὸν τελευταῖον καιρὸν ἀκούονται δυνατότερον οἱ ψίδυροι ὅτι «κάτι σάπιο ὑπάρχει στὴ Δανίαν». Καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἀκούονται μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ἐπεκράτει σιγὴ νεκροταφείου. Τί συμβαίνει λοιπόν;

Τὸ κλίμα πάντως τὸ ὁποῖον ἔχει διαμορφωθῇ δὲν εἶναι καθόλου ὑγιεινὸν καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις προξενοῦν ναυτίαν. Καὶ ταῦτα πάντα τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καταβάλλεται ὑψίστη προσπάθεια νὰ «ἀπορροφηθοῦν» οἱ παλαιοημερολογίται διότι ἡ παρουσία των μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀντιφατικὴ εἰς τὸ γενικὸν χορὸν τῆς κραυγῆς.

Ἔτσι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ὁμοιάζει μὲ τὴν στερουμένην οὐρᾶς ἀλώπεκα ἥτις προσεπάθη νὰ πείσῃ καὶ τὰς ἄλλας ὅτι τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ τοὺς ἦτο περιττόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνεστήθη Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγῶνος ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δημ. Κυριακοπούλου τοῦ Γεν. Γραμματέως αὐτῆς κ. Κων. Λιανοῦ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Ἀρ. Ζαχαρία καὶ τῶν ἐξωσυμβουλιακῶν κ.κ. Πέτρου Κορώνη δικηγόρου, Παν. Μπενιψάλη δικηγόρου Γεωρ. Χασιώτη δικηγόρου, Γ. Πουλατζακίδη Λογιστοῦ καὶ Λιον. Μπατιστάτου Θεολόγου.

Ἡ συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ συνελθούσα εἰς πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν ἐξέλεξε Πρόεδρον μὲν αὐτῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δημ. Κυριακοπούλου Γραμματέα τὸν Γεν. Γραμματέα αὐτῆς κ. Κων. Λιανόν, μεθ' ὃ καθώρισεν ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ γνωμῶν καὶ ἀντιλήψεων τὸ πρόγραμμα τῆς Γενικῆς ἀπογραφῆς τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου προκαθορισθεῖσων βάσεων.

Διευθύνοντις συμφωνῶς τῇ Α.Α. 1022/1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τζώρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υποψήφιος Τυπογράφου: Γεώργιος Σερπίτης

Θεσσαλονίκης 33 — Ἀθήναι

Εμβόσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβόσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανθε. Πανάρετον Πετρίδην Τζώρτζ 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθήναι

Ἐξήγησις χωρὶς προσώπων

Εἰς τὸ σημερινόν φύλλον δημοσιεύομεν δύο χαρακτηριστικὰς φωτογραφίας τοῦ λαμπροῦ παρελθόντος, τότε ὅταν δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη τὸ λυκόφως τῆς παρανομίας — τῆς παρανομίας ἀλλοίμονον τὴν ὁποίαν διέπραξε ὁ ἴδιος ὁ θεματοφύλαξ τῶν Νόμων, τὸ Κράτος — καὶ ὅταν αἱ ἐλπίδες τῆς ἀναξωπυρώσεως τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις εὐρισκον μεγίστην ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ.

Ἄν καταφεύγομεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα εἶναι διότι θέλομεν νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς γλώσσας πρὸς τοὺς Κυβερνῶντας διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς αὐτὸν καὶ προσποιηθῇ τὸν ἀνίδεον. Τοιουτοτρόπως καὶ κωφάλαοι νὰ ἦσαν οἱ ἀρμόδιοι θὰ ἐπρεπε νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις των τὸ χονδροειδὲς γεγονός τοῦ ἀσυστάτου κατακερματισμοῦ βασικῶν ἀρχῶν, ὡς ἡ ἀρχὴ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Ἐπειτα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἀπαντήσεως νομίζομεν, ὅτι δίδομεν συγχρόνως μίαν ἰδέαν τοῦ ἀριθμοῦ ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς Παλαιοημερολογίτας, διότι ἀρετὴ καὶ πληρεία ἐγένετο μέχρι σήμερον τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ πολὺς φορὰς οἱ Πιλάτοι ὠμίλησαν περὶ μικροῦ ἀριθμοῦ ἀπουναγῶγων ποὺ συγκροτοῦν τὸν παλαιοημερολογισμὸν.

Εἰς τὴν μίαν ἐπίσης ἐκ τῶν δύο φωτογραφιῶν διακρίνεται τιμητικὸν ναυτικὸν ἄγλημα ἐκπροσωπῶν τὴν Πολιτείαν τὸ ὁποῖον πάντοτε συνάδευε τὰς μεγαλειώδεις ὅσο καὶ ἐθνικὰς αὐτὰς δημοσίας ἐκδηλώσεις τῆς παλαιοημερολογικῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἀπαδεικνύεται τρανότατα ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται μέχρι τῇ 1951 δὲν ἔζων εἰς τὸ ἡμίφως τῆς δημοσίας ζωῆς, ἀλλ' ἡ παρουσία των ἦτο ἐπίσημος, ἀνεγνώριστη καὶ πρωτοποριακὴ Ἡ ἀνατροπὴ ὅλης τῆς ἰσορροπίας τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τοῦ Ἑθνοφυλακτοῦ ἡ ὁποία ἐγένετο μὲ τὸν παλιμπαρβαρισμὸν ἐνὸς ἀνεξήγητου διωγμοῦ μεσοῦντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἐκτός τῶν ἄλλων ὀλεθρίων κακῶν τὰ ὁποῖα συνεσώρευσε εἰς τὸ ἐθνικὸν σῶμα, ἦτο καὶ μία τραγικὴ ἀναίρεσις τῆς διαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἐναντὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον, ὡς νὰ ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν τῶν φρενῶν, τὸ Κράτος τὸ ὁποῖον παρενέρισκετο ἐπισήμως καὶ τελεταρχικῶς εἰς τὰς σεμνὰς ἐκδηλώσεις Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων, ἔλασε τὴν αὐτοσυριαρίαν του, ἀφῆκε, καὶ ἤρχισε χωρὶς λόγον, χωρὶς αἰτίαν, νὰ λακτίξῃ νὰ διασπᾷ τὸ πολιτισμένον κοινωνικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ πάντα μία Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸ κοινωνικὸν φάσμα. Πῶς νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ ἐξαλλισμὸς αὐτός; Ἀλλοπροσαλισμὸς; Παλινοδία;

Καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐναγὴς μιᾶς παρανομίας ἐγένετο εἰς στιγμὰς ψυχολογικῶς ρευστέας, καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων οἵτινες δὲν εἶχον ἰδιαιτέρουν λόγους νὰ κατανοῶσιν τὴν σημασίαν μιᾶς θρησκευτικῆς κινήσεως μὲ πνευματικὰ ἐλατήρια εἶναι ἀνάγκη ἢ παρανομία οὕτῃ νὰ συνεχίζεται μέχρι σήμερον καὶ νὰ βυθίσῃ τὸν λαὸν εἰς περισσότερον πένθος; Πῶς μποροῦν λοιπὸν οἱ ἀνθρώποι ποὺ μᾶς κυβερνοῦν νὰ καυχῶνται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν κράτος δικαίου ὅτι ἐπανορθοῦν τὰς ἀδικίας, ὅτι τέλος πάντων πιστεύουν οἱ ἴδιοι εἰς Θεὸν ζῶντα;

Τὸ καθήκον των, ἐάν θέλουν τοὺς ἑαυτοὺς των κυβερνῆσαι δικαίους, εἶναι: νὰ ἀποδεσμεύσουν πάραυτα τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τὰ πειστικά μέτρα, νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Ναῶν μας, καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου εἰς τὸν παλαιὸν γαλήνιον ρυθμὸν.

Δὲν τοὺς ζητοῦμεν χάριν. Τοὺς ζητοῦμεν νὰ πράξουν τὸ καθήκον των.